

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobce: JUDr. L.H., IČ 66254981, „X“**, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22.5.2014, č.j. KrÚ 32911/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 14.3.2014, č.j. OSA/P-3018/14-D/27, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla zn. Škoda, reg. zn. „X“, se dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel uvedeného vozidla „*v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na*

pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem a to tím, že dne 12.4.2013 v 10:13 hod. v ulici Vrchlického Pardubicích bylo shora uvedené vozidlo zaparkováno v rozporu se zákazem vyplývajícím z DZ IP25a (zóna s dopravním omezením), konkrétně bylo zaparkováno bez zaplaceného parkovacího poplatku nebo parkovací karty, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v návaznosti na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.“ Za tento přestupek byla uložena žalobci pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalované rozhodnutí žalobce „spatřuje“ za nezákonné, když ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu správní orgány vyložily izolovaně, přičemž postup podle tohoto ustanovení je možné užít pouze, pokud jsou naplněny předpoklady vyjádřené v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Pro porušení povinnosti při nezakoupení parkovacího lístku podřazené správním orgánem pod ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu nelze postupovat a sankcionovat provozovatele postupem dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6As 65/2004 je nepřipadný, když se jedná o zcela jiný skutkový stav (v tomto případě se jednalo o stání bez parkovací karty na místní komunikaci označené dopravní značkou „vyhrazené parkoviště“). Porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, tedy nebyly splněny předpoklady „ze spáchání přestupku“ dle odst. 1 ust. § 125f zákona o silničním provozu, nejedná se o neoprávněné zastavení nebo stání. Tvrzené a neprokázané nezakoupení parkovacího lístku nenaplnňuje některou ze zákonných skutkových podstat neoprávněného zastavení anebo stání. Za porušení nařízení rady obce nemůže být „účastník“ trestán (tj. nařízení rady Statutárního města Pardubice č. 7/2012 o placeném stání na místních komunikacích), toto není pro účastníka řízení závazné, nebylo vydáno v rámci zákonného zmocnění. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí, když důvody žaloby jsou totožné s obsahem odvolání žalobce, ke kterému se vyjádřil žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchlického

soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1

s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti

konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním

žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Předně je nutné konstatovat, že žalobce zcela mylně označuje v žalobě své jednání, za které byl postižen žalovaným rozhodnutím, za „*přestupek*“. Podle žalovaného rozhodnutí však **žalobce nespáchal žádný přestupek, ale dopustil se správního deliktu** (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), přičemž přestupek a správní delikt není jedno a totéž. **Na rozdíl od přestupku je odpovědnost za správní delikt objektivní**, čili byl to žalobce jako účastník řízení, který byl povinen prokázat **liberační důvody** pro zproštění této odpovědnosti. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže **prokáže**, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

Vzhledem k tomu, že žalobní námitky uplatnil žalobce již v odvolání, bylo podstatné, jakým způsobem se vypořádal žalovaný s těmito námitkami v žalovaném rozhodnutí. Žalobce již v **odvolání tvrdil**, že parkování bez zaplacení poplatků nelze považovat za neoprávněné stání ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. **Žalovaný** k tomu uvedl, že stání na placeném parkovišti bez zaplaceného parkovného lze považovat za neoprávněné stání, přičemž odkázal **přiměřeně** na rozsudek NSS ze dne 26.10.2005, č.j. 6As 65/2004-59. Je sice pravdou, že tento rozsudek řeší případ, kdy se jednalo o stání bez parkovací karty na místní komunikaci označené jako „*vyhrazené parkoviště*“, tedy nejednalo se přímo o stání na placeném parkovišti bez zaplaceného parkovného, avšak **právní základ obou případů je stejný**, přičemž **žalovaný správně „přiměřeně“ aplikoval tento právní závěr i na daný případ**. Z citovaného rozsudku NSS správně aplikoval žalovaný závěr o tom, že jednání, kterým byl porušen příkaz stanovený v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (povinnost řídit se dopravními značkami) platí nejen na případ řešený v citovaném rozsudku NSS (stání na vyhrazeném parkovišti, tedy pozemní komunikaci označené dopravní značkou IP12), ale i na projednávanou věc, tedy na stání bez parkovacího lístku na místní komunikaci označené dopravní značkou IP25A (zóna s dopravním omezením). Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že za porušení nařízení rady obce nemůže být „*účastník*“ trestán (tj. nařízení vydané Radou Statutárního města Pardubice č. 7/2012, o placeném stání na místních komunikacích, které blíže specifikuje zákonný příkaz dodržovat dopravní značení), tak se zřejmě řádně neseznámil s žalovaným rozhodnutím. Kdyby tak učinil, zjistil by, že podle žalovaného rozhodnutí bylo předmětem postihu (a to žalobce, nikoliv někoho jiného, tedy slovy žalobce jiného „*účastníka*“) jiné protiprávní jednání, tj. nikoliv porušení zmíněného nařízení, jelikož to byl **žalobce**, kdo „*v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby*

jak bylo uvedeno již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně tím, že dne 12.4.2013 v 10:13 hod. v ulici Vrchlického v Pardubicích bylo shora uvedené vozidlo zaparkováno v rozporu se zákazem vyplývajícím z DZ IP25a (zóna s dopravním omezením, konkrétně bylo zaparkováno bez zaplaceného parkovacího poplatku nebo parkovací karty, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v návaznosti na porušení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.“ Žalobce zřejmě nepochopil, že **nebyl „trestán“ za spáchání přestupku nezjištěným řidičem** (dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích), ale že **se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích**, když jako provozovatel uvedeného vozidla v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích **nezajistil**, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, tedy že dopustil to, že vozidlo bylo zaparkováno v souladu s výše uvedeným zákazem vyplývajícím z dopravní značky DZ IP25a (zóna s dopravním omezením), tj. že bylo zmíněné vozidlo zaparkováno bez zaplaceného parkovacího lístku nebo parkovací karty. Z žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, zcela jasně vyplývá, **jakým způsobem se žalobce dopustil zmíněného správního deliktu, tedy jakou že to konkrétní povinnost řidiče uvedeného vozidla při jeho užití tímto řidičem nezajistil**. Je sice pravdou, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je odkaz na ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, avšak z popisu tohoto nezajištěného nedodržení povinnosti řidiče nepochybně vyplývá, že se jednalo o stání uvedeného vozidla na placeném parkovišti bez zaplaceného parkovného, tedy že se jednalo o neoprávněné stání (§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu), navíc uvedení tohoto závěru s odkazem na cit. ust. zákona o silničním provozu je uvedeno i v žalovaném rozhodnutí. Pokud se týče zmíněného **nařízení č. 7/2012, o placeném stání na místních komunikacích, vydané Radou Statutárního města Pardubic**, pak předmětem **správního deliktu** nebylo porušení tohoto nařízení. Z tohoto nařízení správně aplikoval správní orgán prvního stupně jeho část, která se týká povinností řidiče při prokazování zaplacení parkovného, když podle čl. 3 odst. 3 tohoto nařízení mimo jiné držitel parkovacího lístku je povinen při stání silničním motorovým vozidlem dodržet podmínku spočívající v tom, že parkovací lístek musí být po celou dobu stání umístěn za předním sklem vozidla, parkovací lístek musí být plně viditelný a nesmí být ani částečně zakryt tónováním skla, libovolnými nálepkami nebo jinými předměty a musí být umístěn lícovou stranou obsahující údaje o zaplacení ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy nebo o platnosti parkovací karty směrem ven z vozidla tak, aby tyto údaje byly čitelné při pohledu z venku. Právě proto, že v případě uvedeného vozidla **jeho řidič nedodržel uvedené podmínky** (na fotografiích, které jsou součástí spisu je jednoznačně patrné, že předmětné vozidlo bylo zaparkováno v ulici Vrchlického nábřeží v Pardubicích, přičemž za čelním sklem vozidla byly ve stanovenou dobu umístěny dva parkovací lístky, přičemž jeden, ze dne 11.4.2013 platný do 14:44 hod., překrýval druhý parkovací lístek, což je v rozporu s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 7/2012, o placeném stání na místních komunikacích, vydaném Radou Statutárního města Pardubice). Na fotografii je také zdokumentována výzva Městské policie Pardubice obsahující podmínky pro prokázání stání silničního motorového vozidla na komunikaci po zaplacení parkovného. Proto v případě řidiče tohoto vozidla se jednalo o **neoprávněné stání**, a právě **za nedodržení této povinnosti řidičem vozidla, tj. stání na místní komunikaci na základě zaplaceného parkovného**, které v dané věci nebylo prokázáno způsobem stanoveným zmíněným

zařízením, tj. výše zmíněným umístěním parkovacího lístku ve vozidle, **byl žalobce postižen žalovaným rozhodnutím, tj. z důvodu, že se dopustil výše zmíněného správního deliktu v nezajištění dodržení výše zmíněné povinnosti řidiče vozidla.** Uvedené nařízení obce bylo vydáno **v souladu s platnou právní úpravou,** když podle zákona o obcích (zák. č. 128/2000 Sb.) může obec v přenesené působnosti vydávat na základě zákona a v jeho mezích nařízení obce, je-li k tomu zákonem zmocněná (§ 11 zákona o obcích). Statutární město Pardubice bylo **oprávněno** vydat uvedené nařízení, kterým obec stanoví způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení, tj. ceny za parkování na vymezených komunikacích. Podle ust. § 23 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění, může obec nařízením vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenou sjednanou v souladu s cenovými předpisy, a to pro účely organizování dopravy na území obce, mimo jiné i ke stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou. Proto závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že řidič uvedeného vozidla neprokázal způsobem stanoveným ve zmíněném nařízení zaplacení ceny za stání vozidla na dané komunikaci, byl v souladu s platnou právní úpravou a tato **povinnost řidiče byla legálně stanovena.** Pokud ji řidič tohoto vozidla nedodržel, tak neprokázal oprávnění ke stání na uvedené komunikaci, když neprokázal zaplacení parkovného, čili v důsledku toho se jednalo o neoprávněné stání, jak uvedl ostatně žalovaný v žalovaném rozhodnutí (str. 3 poslední odstavec). **A právě za nedodržení této povinnosti řidiče a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích musel nést odpovědnost žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla.** V daném případě tedy nebylo pravdou, že by nezakoupení parkovacího lístku nebyl porušen zákon, a že by se nejednalo o neoprávněné zastavení nebo stání. V dané věci tak **byly splněny předpoklady pro odpovědnost žalobce týkající se uvedeného správního deliktu.**

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. února 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová